

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118207851
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118207851.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/X, XXX XX T., právne zastúpená Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom W. XXXX/XX, XXX XX H. T., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO 47 233 516, v konaní o zaplatenie 961,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 27Csp/76/2018-127 zo dňa 30. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 27Csp/76/2018-127 zo dňa 30. mája 2019 v časti výroku I, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 961,37 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

V časti výroku I., ktorým rozhodol o úroku z omeškania z priznanej istiny, m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobkyni zo sumy 961,37 Eur úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.06.2018 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 16.10.2016 do 01.06.2018 z a m i e t a.

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 86,42 %.

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 86,42 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom v zmysle ustanovení § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 961,37 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 961,37 Eur od 16.10.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 16.05.2018 proti žalovanému domáhala zaplatenia istiny vo výške 961,37 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.10.2016 až do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Okresný súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 27Csp/76/2018-15 zo dňa 24.05.2018, ktorý bol na základe odporu žalovaného uznesením č.k. 27Csp/76/2018-54 zo dňa 06.08.2018 zrušený.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané že žalobkyňa v postavení dlžníka dňa 27.02.2014 požiadala žalovaného v postavení veriteľa o poskytnutie úveru vo výške 1.200,00 Eur, ktorý by žalobkyňa zaplatila v 36 mesačných splátkach vo výške 68,12 Eur za odplatu 434,88 Eur (rozdiel medzi celkovou čiastkou úveru vo výške 1.634,88 a úverovým limitom vo výške 1.200,00 Eur). Predpokladaná RPMN bola určená vo výške 70,00 % a priemerná RPMN vo výške 46,30 %. Z časti listiny označenej ako "Údaje o schválenom revolvingovom úvere" mal súd preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.200,00 Eur, ktorý bola žalobkyňa povinná splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 68,12 Eur za odplatu 434,88 Eur, pri určenej RPMN vo výške 68,44 % a priemernej RPMN 46,30 %. V listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“ bol uvedený, okrem iných údajov, aj dátum splatnosti prvej splátky úveru 01.04.2014 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru 01.03.2017. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý aplikoval právnu úpravu spotrebiteľského práva - primárne ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Nakoľko sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, súd prvej inštancie skúmal, či spotrebiteľská zmluva spĺňa náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd šetrením zistil, že spotrebiteľská zmluva tieto náležitosti nespĺňa, a to najmä čo sa týka ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) predmetného zákona za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Okrem uvedeného nedostatku okresný súd zistil, že žalovaný jednostranne oproti vyplnenej žiadosti/zmluve o revolvingovom úvere v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zmenil niektoré z parametrov poskytnutého úveru. Konkrétne je v žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru uvedená hodnota predpokladanej RPMN v sadzbe 70,00 %, pričom následne žalovaný úver schválil, ale v časti údaju o RPMN uviedol inú sadzbu (69,34 %). Vzhľadom na to, že žalovaný uviedol inú než žalobkyňou navrhovanú hodnotu RPMN, nedošlo k dohode o tomto parametre úveru, a teda medzi účastníkmi zmluvy nebola riadnym spôsobom ani písomne dohodnutá hodnota RPMN. Keďže nedošlo k písomnej dohode o RPMN, má sa za to, že tento údaj úverová zmluva neobsahuje, a teda chýba náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., čo je ďalším dôvodom pre konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Nakoľko žalovaný poskytol žalobkyni na základe Zmluvy peňažné prostriedky vo výške 1.200,00 Eur a žalobkyňa žalovanému na splatenie úveru poukázala sumu 1.982,77 Eur, vzniknutý rozdiel posúdil okresný súd ako bezdôvodné obohatenie získané žalovaným bez právneho dôvodu, s povinnosťou vydať ho žalobkyni, na úkor ktorej sa obohatil. Súd zároveň priznal žalobkyni zo sumy priznanej istiny 961,37 Eur aj úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni poslednej splátky žalobkyne, t.j. od 16.10.2016 do zaplatenia. Z prehľadu splátok mal súd preukázané, že k poslednej platbe zo strany žalobkyne došlo dňa 15.10.2016, pričom je zrejmé, že v tento deň bol žalovaný v omeškaní, keďže v tom čase úhrady žalobkyne už prevyšovali sumu poskytnutého úveru. Úroky z omeškania neprevyšujú najvyššiu zákonnú prípustnú výšku úrokov z omeškania podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a preto súd žalobe aj v tejto časti vyhovel.

5. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyni ako plne úspešnej sporovej strane priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne. Odvolateľ sa nestotožnil s právnym záverom prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy z dôvodu absencie údaja o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Uvedená náležitosť nemôže a ani nikdy nebola dôvodom konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-42/15 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to 1/ určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2/ spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru

je zároveň termínom konečnej splatnosti. Taktiež nie je správnym ani záver súdu o neuvedení doby trvania zmluvy, pretože v každej zmluve, v článku 9., ods. 9.1 sa uvádza, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom súdu o neplatnosti Zmluvy na podklade absencie uzatvorenia dohody zmluvných strán o RPMN. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Za nesprávne považuje odvolateľ aj rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa priznaných úrokov z omeškania. Ak okresný súd dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo na úkor žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu, časom splnenia záväzku by bol prvý deň potom, kedy žalobca požiadal o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že subjekt je v omeškani s plnením zásadne až od vtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie. Až od tohto dňa môže ísť o omeškание a žalobca môže požadovať úroky z omeškania.

7. Žalobkyňa v reakcii na odvolanie žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a dostatočne odôvodnený, naopak, odvolacie dôvody žalovaného sú nedôvodné a účelovo vznesené. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného o tom, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru, poukázala na nesprávny, resp. účelový krok žalovaného, nakoľko poukázal na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinnú od 01.05.2018, pričom predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. Na podporu uvedeného, ako aj ďalších tvrdení týkajúcich sa (ne)priameho účinku Smernice a povinnosti súdu skúmať možnosť jej aplikácie v konkrétnej veci, poukázala na viacero súdnych rozhodnutí, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/165/2013 zo dňa 19.11.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28.02.2017 a iné. Poukázala aj na zmätočnosť tvrdení žalovaného v súvislosti s uvedením termínu konečnej splatnosti, produkovaných v rámci podaného odporu a neskôr v rámci podaného odvolania. Niektoré z obligatórnych náležitostí, uvádzané žalovaným v Zmluvných dojednaniach, ktoré mali v zmysle článku 7 Úverovej zmluvy tvoriť neoddeliteľnú prílohu Zmluvy, neboli žalobkyňou podpísané, a tým pádom s poukazom na ustanovenie § 40 Občianskeho zákonníka neboli písomne dojednané, a tým pádom neplatné. Spotrebiteľský úver, z ktorého vyplýva predmet prejednávaneho sporu, je bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu, že v Zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. V Zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko Úverová zmluva v časti RMPN nezohľadňuje aj náklady na základe Dohody o službách ako služby doplnkovej, tak ako to ukladá § 2 písm. g/ a i/ zákona č. 129/2010 Z.z., čo považuje za zavádzajúce (klamlivé) vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) a v jeho neprospech. Navyiac, v bode 6 Zmluvy je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,00 % a RPMN len 68,12 %, čo je matematický i logický nezmysel, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby.

8. Žalovaný na vyjadrenie žalobkyne, ktoré mu bolo doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 24.10.2019, ďalej nereagoval.

9. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v časti výroku I. týkajúcej sa súdom priznanej istiny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne a napadnuté rozhodnutie v časti výroku I. týkajúcej sa úrokov z omeškania a výroku II. týkajúceho sa trov konania podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie týkajúceho sa žalobou uplatnenej istiny stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v uvedenej časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní vo vzťahu k uvedenej časti žalobkyňou uplatneného

nároku na zaplataenie istiny primárne obmedzil na konštatovanie správnoti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštalcie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštalcie.

14. Odvolateľ v majoritnej časti svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

15. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Postup okresného súdu, ktorý v súvislosti s rozhodovaním o žalobkyňou uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia preveroval, či dojednané zmluvné podmienky v danom zmluvnom vzťahu vychádzajú z prijateľných zmluvných podmienok a či náležitosti uvedené v Zmluve, ktoré sú obligatórneho charakteru (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) nie/sú v súlade so zákonom, bol správny a zároveň nevyhnutný pre ustálenie konečného záveru o tom, či žalobkyňa na základe dotknutého spotrebiteľského vzťahu zaplatila viac než podľa zákona mala, a teda, či sa oprávnene domáha voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v uplatnenej výške.

17. V posudzovanej veci odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštalcie mal za to, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyňou je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Je nepochybné, že sa jedná o spotrebiteľský úver formou revolvingu. V danej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový, prípadne iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musia byť v zmluve uvedené tieto údaje.

18. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol absenciu údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý bol v čase uzatvorenia Zmluvy obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravený v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (27.02.2014). V zmluve o revolvingovom úvere uzavretej medzi sporovými stranami absentuje konsenz o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nakoľko takýto údaj v nej nie je obsiahnutý. Zmyslom uvedeného zákonného ustanovenia je, aby spotrebiteľ mal informáciu o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je nepochybné, že úmyslom zákonodarcu bolo osobitné zakotvenie požiadavky uvedenia presného termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Veriteľ samozrejme pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o tomto presnom termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru mal vedomosť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto

spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na základe viac či menej zložitej matematickej operácie (v závislosti na počte splátok, matematickom nadaní spotrebiteľa) na spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru o absencii tejto nevyhnutnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho okresný súd správne vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods.1 písm. b) citovaného zákona. Už len z tohto jediného dôvodu je nutné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

19. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že dotknutá Zmluva bola medzi sporovými stranami uzatvorená dňa 27.02.2014, pričom je potrebné skúmať splnenie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súvislosti s v tom čase účinným zákonným znením ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ bol v čase uzatvorenia Zmluvy medzi sporovými stranami obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, absencia tejto náležitosti v Zmluve je dôvodom pre konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. ods. 1 písm. b) predmetného zákona.

20. Zohľadňujúc princíp procesnej ekonómie sa odvolací súd bližšie nezaoberal odvolacou argumentáciou žalovaného produkovanou vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Keďže poskytnutý úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov už v dôsledku absencie jednej (ktorejkoľvek) obligatórnej náležitosti z výpočtu náležitostí nachádzajúcich sa v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) predmetného zákona, odvolacie odôvodnenie vo vzťahu k ďalšej produkovanej odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa (ne)uvedenia údaju o RPMN by bolo nadbytočné, bez akejkoľvek právnej relevancie v prejednávanej právnej veci.

21. Pokiaľ sporové strany v rámci odvolacieho konania poukazovali na viaceré súdne rozhodnutia, odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

22. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti výroku I. týkajúcej sa priznanej istiny ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

23. Vo vzťahu k tej časti výroku I., ktorou súd priznal žalobkyni voči žalovanému úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 961,37 Eur od 16.10.2016 do zaplatenia, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podaného opravného prostriedku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie považuje za nesporný a z takto zisteného skutkového stavu vychádza pri svojom rozhodovaní.

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade nepostupoval správne, keď priznal žalobkyni voči žalovanému spolu s istinou vo výške 961,37 Eur aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 961,37 Eur od 16.10.2016, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni poslednej splátky žalobkyne.

26. Rozsah žalovanému uloženej povinnosti plniť žalobkyni spolu s priznanou istinou aj úroky z omeškania (5 % ročne) odvolateľom namietaný nebol. Argumentácia odvolateľa v danom prípade smerovala k časovému ohraničeniu, konkrétne začiatku plynutia doby, za ktorú okresný súd žalobkyni voči žalovanému úroky z omeškania priznal.

27. V zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

28. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní (§ 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka).

29. S poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia je zrejmé, že dlžník, v danom prípade žalovaný, sa dostal do omeškania až od prvého dňa po tom, ako ho veriteľ (v danom prípade konštatovaného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa jedná o žalobkyňu) o plnenie požiadal, a nie deň po tom, ako žalobkyňa splnila poslednú splátku bezúročného a bezpoplatkového úveru podľa záveru súdu prvej inštancie.

30. Nakoľko z obsahu predloženého spisového materiálu a ani z vykonaného dokazovania súd nemá preukázaný moment žiadosti veriteľa (žalobkyne) o plnenie smerom k žalovanému, je potrebné za takýto moment považovať deň, kedy sa žalovaný reálne dozvedel o tom, že žalobkyňa si svoj nárok voči nemu uplatnila pred súdom. K uvedenému v danom prípade došlo doručením platobného rozkazu vydaného v prejednávanej veci žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu dňa 31.05.2018 (doručenka č.l. 18 súdneho spisu), pričom žalovaný nasledujúci deň, t.j. 01.06.2018, dobrovoľne neplnil. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 02.06.2018, sa žalovaný s plnením voči žalobkyňi dostal do omeškania.

31. S prihliadnutím na uvedené krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP vo výroku I. v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného plniť žalobkyňi úroky z omeškania zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

32. V zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

33. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. (§ 396 ods. 2 CSP).

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Z dôvodu zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo povinnosťou súdu rozhodnúť aj o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania, o ktorých rozhodol krajský súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dôsledku zmeny napadnutého rozhodnutia možno žalobkyňu považovať za úspešnú sporovú stranu v tej časti podanej žaloby, ktorej súd priznal žalobkyňi voči žalovanému žalobou uplatnený nárok na zaplatenie istiny vo výške 961,37 Eur a plnenie úrokov z omeškania za obdobie od 02.06.2018 (úspech 93,21 %) a za neúspešnú sporovú stranu v časti podanej žaloby týkajúcej sa nároku na plnenie úrokov z omeškania od 16.10.2016 do 01.06.2018 (neúspech 6,79 %). Čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 86,42 %, v ktorom rozsahu krajský súd žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania, nakoľko odvolanie žalovaného smerovalo voči celému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. O výške náhrady trov tohto konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).